

“T&#c. M&#t tay nó bóp d&#., tay kia dán băng keo b&#t mi&#ng, th&# mà v&#n l&#n ti&#ng ch&# mình h&#n...”

Tôi mới đọc bài viết “S&# h&#n m&#t c&#a báo chí” trên blog của Tr&#ng Duy Nh&#t. Đọc xong, v&#a thán ph&#c v&#a ng&#m ng&#i. Thán ph&#c s&# can đ&#m c&#a tác gi&# và ng&#m ng&#i cho thân ph&#n báo chí Việt Nam.

Tr&#ng Duy Nh&#t kể lại một câu nói của một cán bộ tuyên giáo nào đó trong một bữa nh&#u m&#y năm trước: “Báo chí các c&#u h&#n b&# m&#!” Rồi bình luận tiếp: “T&#c. M&#t tay nó bóp d&#., tay kia dán băng keo b&#t mi&#ng, th&# mà v&#n l&#n ti&#ng ch&# mình h&#. Đ&#nh vung cho lão m&#t đ&#m, nh&#ng nghĩ l&#i th&#y lão nói đúng ch&# đâu sai. Báo chí ki&#u gì mà ch&# m&#t cú đi&#n tho&#i, m&#t v&#n b&#n mi&#ng đã r&#p t&# b&#t mi&#ng nhau.”

Và ông dặn ch&#ng: “M&#t cái l&#nh mi&#ng t&# văn phòng &#y ban Nhân dân huyện Văn Giang (H&#ng Yên) cũng khi&#n t&#t c&# h&#n 700 tòa báo cầm l&#ng, không dám c&# phóng viên đ&#n đ&#a tin. Khi hai phóng viên của đài tiếng nói Việt Nam (VOV) b&# đánh đ&#p, tr&#n áp d&#a man, b&# c&#ng tay b&#t gi&# nh&# t&#i ph&#m, thu máy &#nh, thu th&# nhà báo, th&# đ&#ng, th&# lu&#t gia... nh&#ng không m&#t tòa báo nào dám lên tiếng, k&# c&# quan ch&# qu&#n c&#a h&#. Và b&#n thân 2 nhà báo b&# đánh cũng không dám công khai lên tiếng.

“Ph&#i đ&#i đúng n&#a tháng sau, tr&#c s&#c ép đ&# đ&#i t&# đ&# lu&#n và s&# m&#ng ch&#i t&# các trang m&#ng l&# trái, VOV mới mi&#n c&#ng đ&#ng vài m&#u tin lên tiếng b&#o v&# phóng viên của mình. Nh&#ng đ&#c vài hôm rồi im b&#ng đ&#n nay. Không còn nghe b&#t c&# m&#t tòa báo nào nh&#c l&#i chuy&#n này n&#a. Câu ch&#i “Đ.M mà! Nhà báo cũng đánh cho ch&#t m&# mà! dĩ” trong v&# tr&#n áp Văn Giang v&#n v&#ng v&#ng mãi nh&# m&#t n&#i ô nh&#c c&#a ngh&# báo.”

Tr&#ng Duy Nh&#t nêu lên những đ&#nh c&#a một số đ&#ng nghi&#p.

Cái hèn và cái kh... c... a gi... i c... m bút Vi... t Nam

T... Gi...: Nguyễn Hoàng Quốc

Ch...;a Nh...;t, 01 Th...;ng 7 N...;m 2012 08:59

Ví dụ, nhà báo/blogger Phan Văn Tú: “Trong đ... u th... ng nhà báo Vi... t nào hình nh... cũng có m... t cái kéo. Nó t... c... t nó tr... c khi b... ng... i khác c... t”. Hay, nhà báo Đào Tuấn, đ... c gi... i thi... u là m... t “cây bút k... c... u c... a Đ... i Đoàn K... t, nay sang t... Dân Vi... t”: “Nhi... u ng... i c... m bút gi... còn bị k... ch h... n khi hàng ngày ph... i vi... t nh... ng đ... u không gi... ng v... i s... th... t... hàng ngày, dù không tin, nh... ng v... n ph... i vi... t ra m... t đ... u không th... t – m... t cách khéo léo đ... n đ... i trá, đ... thuy... t ph... c ng... i đ... c tin r... ng đó là s... th... t.”

Cu... i cùng, Tr... ng Duy Nhật k... t lu... n, đ... đi nghi... n l... i nhi... u l... n, trong nhi... u câu khác nhau, trong su... t n... a sau c... a bài vi... t:

“Ch... a bao gi... báo chí l... i s... h... i đ... n v... y. [...] Run s... đ... n đ... i trá. [...] Báo chí ch... a bao gi... nh... t chán, hèn nh... c đ... n v... y. [...] Vi... t Nam, n... u không mù ch... thì ai cũng có th... làm nhà báo đ... c.”

Không ph... i ch... có gi... i làm báo m... i hèn. Các gi... i khác, t... gi... i làm văn, làm th... đ... n gi... i làm âm nh... c cũng hèn. Nh... c sĩ Tô H... i t... nh... n mình là “b... i bút”, là “hèn sĩ”, và, ... tu... i 80, vi... t nguyên c... m... t cu... n sách v... i nhan đ... là H... i ký c... a m... t th... ng hèn.

Tr... c đó, năm 1988, nhà phê bình Phạm Xuân Nguyên, trong bài “Cái hèn c... a ng... i c... m bút” đăng trên t... p chí Sông H... ng số 31, cũng nói nhi... u v... nh... ng cái hèn ... y. Ông so sánh gi... i c... m bút Vi... t Nam v... i m... t s... ng... i c... m bút ... Liên Xô cũng nh... ... Vi... t Nam thu... c th... h... tr... c, nh... Nam Cao, ch... ng h... n, và rút ra nh... n đ... nh: Nhà văn Vi... t Nam hèn không ph... i ch... ... vi... c b... cong ngòi bút đ... ph... c v... tuyên truy... n mà còn ... ch... không dám vi... t th... t, dù ch... vi... t cho mình đ... c. Có đ... u k... t lu... n c... a ông không h... n đ... đ... c nhi... u ng... i đ... ng ý: Ng... i c... m bút Vi... t Nam hèn, nh... ng cái hèn ... y ch... y... u “do chính ng... i c... m bút t... o nên cho mình. Mình t... làm hèn mình!”

Nói đ... n cái hèn c... a ng... i c... m bút Vi... t Nam, không th... không nh... đ... n bài “Hãy đ... c l... i ai đ... u cho m... t giai đ... n văn ngh... minh h... a” c... a Nguyễn Minh Châu trên báo Văn ngh... ... Hà N... i năm 1987, m... t bài vi... t đ... c xem là tiêu bi... u cho phong trào đ... i m... i văn h... c t... i Vi... t Nam. Bài vi... t đ... t ra nhi... u v... n đ... , trong đó, m... t trong nh... ng v... n đ... đ... c Nguyễn Minh Châu vi... t m... t cách tâm huy... t và đ... i l... i nhi... u ... n t... ng nh... t cho ng... i đ... c chính là v... n đ... cái hèn. Có lúc ng... nh... ông v... a vi... t v... a ngh... n ngào. Gi... ng văn đ... y c... m xúc:

Cái hèn và cái khờ của giới cầm bút Việt Nam

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Chúa Nhật, 01 Tháng 7 Năm 2012 08:59

“Văn chương gì mà mua tiền viết một câu trung thì phải viết một câu nịnh? Hèn, hèn ch? Nhà văn nể mình tiền trong tâm can ai mà chương thý mình hèn? Cái số nó làm mình hèn. Vì thế mà tôi xa tôi nay có bao nhiêu nhà văn nhà thơ đã đi ra ngoài ngay trong tác phẩm? Chúng ta viết thi u như cây thông đứng sững sững. Có một nhà văn đàn anh nâng chén rượu lên giọng a dám đàn em: “Tao còn sững, còn cầm bút đứng c đứng bây giờ là như biết số!”, nói rồi ngửa mặt lên trời cười rung giọng, nể một tuôn bã chã, giết đứng xuống đứng, giết đứng vào lòng. Có người cầm bút đứng lúc sắp bước sang thế giới bên kia vẫn chớ a dám thốt lên một lời nói thốt tó đầy lòng, không dám viết hai ký tự, vì sợ đứng liên lạc đứng đứng con cái. [...] Sao mà khờ vậy?”

Độc như người tôi tức tôi như vậy, thế tình tôi không mua bình luận gì thêm. Chớ thý vang vang trong đầu câu hỏi của Nguyễn Minh Châu: “Sao mà khờ vậy?”

Ồ, sao mà khờ đến mức như vậy mà người ta vẫn chớ u đứng đứng mãi?